

ALKU- JA JÄLKILAUSE »MAASEUDUN TUTKIMUSAINEISTOON»

(Maalis—huhtikuu 1941)

ALKULAUSE

(17. maaliskuuta 1941)

Nyt ei puolueen politiikka maaseudulla ole enää agraarival-
lankumouksen politiikkaa, jota noudatettiin kansalaissodan
kymmenvuotiskaudella, vaan japanilaisvastaisen kansallisen
yhteisrintaman politiikkaa. Koko puolueen tulee panna täytän-
töön Keskuskomitean ohjeet heinäkuun 7 ja joulukuun 25 päi-
vältä 1940, samoin myös ohjeet, joita lähestyvä puolueen VII
edustajakokous tulee antamaan. Tämä aineisto * julkaistaan
siinä tarkoituksessa, että se auttaisi tovereita löytämään oi-
kean menetelmän heille nousevien kysymysten tutkimiseksi.
Nykyisin on vielä hyvin monilla tovereillamme virheellinen
työtyyli, sillä he tarttuvat kysymyksiin »noin vain suunnil-
leen» haluamatta käsitystä siitä mitä kentällä tapahtuu, ja
kuitenkin he ovat johtavassa asemassa. Se on hyvin vaaral-
lista. Ilman kiinalaisen yhteiskunnan kaikkien luokkien todel-
lisen aseman aivan konkreettista tuntemusta ei voi olla to-
della oikeata johtamistakaan.

* »Maaseudun tutkimusaineisto» ei sisälly tähän teokseen.

Ainoa menetelmä, jolla sellaista tietoa saadaan, on yhteiskunnan kaikkien luokkien elämän tutkiminen. Johtaville työntekijöille on perusmenetelmä tiedon hankkimisessa yhteiskunnasta se, että valitaan harkiten muutamia kaupunkeja ja kyliä, joissa suoritetaan useita tarkkoja tutkimuksia noudattaen marxilaisuuden perusvaatimuksia — soveltaen luokkaeriteltyä. Vain sitä tietä voimme saada välttämättömän vähimmäismäärän tietoja kiinalaisen yhteiskunnan ongelmista.

Tätä varten on ensiksikin suunnattava katse alhaalle eikä leijailtava pilvissä. Kenellä ei ole halua eikä tahtoa suunnata katsettaan alhaalle, hän pysyy elämänsä loppuun saakka kykenemättömänä ymmärtämään Kiinassa vallitsevaa asiaintilaa.

Toiseksi on käytävä keskusteluja. Pinnalliset havainnot ja huhut eivät anna milloinkaan täysiarvoisia tietoja.

Keskustelujen avulla keräämästäni aineistosta on joutunut kokonaisuudessaan kadoksiin Hunanin maakuntaa ja Tšing-kangšania koskeva osa. Julkaistava aineisto muodostuu pääasiassa »Hsingkuon piirikunnan tutkimusaineistosta», »Tšang-kangin kunnan tutkimusaineistosta» ja »Tsaikin kunnan tutkimusaineistosta». Keskustelujen menetelmä on yksinkertaisin ja helpoimmin toteutettava, samalla varmin ja luotettavin menetelmä. Se on tuottanut minulle hyvin paljon hyötyä. Se on koulu, jolle mikään yliopisto ei vedä vertoja. Sellaisiin keskusteluihin pitää kutsua kokeneita keski- ja aliasteen työntekijöitä sekä tavallisia paikallisia asukkaita. Tutkittaessa Hunanin viittä piirikuntaa ja kahta piirikuntaa Tšing-kangšanin aluepiirissä kutsuin keskusteluun näiden piirikuntien keskiasteen johtavia työntekijöitä; tutkiessani Hsiunjun piirikuntaa kutsuin muutamia keski- ja aliasteen työntekijöitä sekä erään köyhtyneen hsiutsain*, paikallisen kauppakamarin omaisuus-

* Hsiutsai — henkilö, jolla vanhassa Kiinassa oli alin oppiarvo.

tensa menettäneen puheenjohtajan, työttömän pikkuvirkamiehen, joka oli aikaisemmin hoidellut maanveroasioita piirikuntahallinnossa. Kaikki he ilmoittivat hyvin paljon sellaista mitä en ollut aikaisemmin kuullut. Niinpä sain ensimmäisen kerran täyden käsityksen kaikista väärinkäytöksistä, joita Kiinan vankiloissa tapahtuu, keskusteltuani piirikuntavankilan tarkastajan kanssa tutkiessani Hengšanin piirikuntaa Hunanin maakunnassa. Tutkiessani Hsingkuon piirikuntaa ja kahta kuntaa — Tšangkangia ja Tsaikia — keskusteluihin kutsuttiin kunnan työntekijöitä ja tavallisia talonpoikia. Kaikki nämä henkilöt — paikalliset työntekijät, talonpojat, hsiutsai, vankilan tarkastaja, kauppias ja veroviranomainen — olivat kunnioitettavia opettajiani. Katsoen olevani heidän oppilaansa suhtauduin heihin kunnioittavasti niinkuin pitikin, osoitin vilkasta mielenkiintoa ja toverillisuutta heitä kohtaan. Muussa tapauksessa he eivät olisi halunneet olla tekemisissä kanssani, eivät olisi ruvenneet kertomaan mitä tiesivät, ja jos olisivat kertoneet, niin eivät kaikkea. Keskusteluihin ei tarvitse kutsua paljon väkeä: riittää kun kutsutaan pari kolme, korkeintaan seitsemän kahdeksan. Jokaiselle tällaiselle keskustelulle on varattava sopiva aika, valmistettava kysymyslista, esitettävä kysymyksistä keskustelua kokoontuneiden kanssa. Ellei ole suurta innostusta asiaan, ellei ole tahtoa suunnata katsettaan alhaalle, ellei ole tiedonjanoa, voimakasta halua heittää pois turha tärkeys ja asettua vilpittömästi oppilaan asemaan, on tämän työn suorittaminen joko kokonaan mahdotonta tai se tulee huonosti suoritetuksi. Täytyy ymmärtää, että todellisia sankareita ovat joukot, itse sitävastoin olemme usein naurettavuuteen saakka avuttomia. Ellei tätä ymmärretä, on mahdotonta hankkia edes vähimmäismäärää tietoa.

Toistan, että tämän tutkimusaineiston julkaisemisen päätarkeus on osoittaa, millaista menetelmää soveltaen voidaan oppia ymmärtämään alhaalla vallitseva asiaintila, eikä se,

että toverit painaisivat mieleensä juuri tämän konkreettisen aineiston ja siitä tehdyt johtopäätökset. Yleensä ei epäkypsiä Kiinan porvaristo ole pystynyt eikä enää koskaan pystykään valmistamaan meille suhteellisen täydellistä tahi edes minimaalistakaan tietoaineistoa yhteiskunnan tilasta, kuten Euroopan, Amerikan ja Japanin porvaristo on tehnyt, ja näin ollen meille ei jää muuta neuvoksi kuin suorittaa aineiston keräystyö itse. Tämä koskee varsinkin käytännön työntekijöitä, joiden pitää olla aina muuttuvan tilanteen tasalla, ja tässä suhteessa eivät ainoankaan maan kommunistit voi luottaa saavansa jotakin valmiina. Tämän vuoksi on kaikkien käytännön työntekijöiden suoritettava alhaalla vallitsevan tilanteen tutkimista. Niille taas, jotka tuntevat vain teoriaa, mutta eivät tunne tosiasiallista tilannetta, on sellaisten tutkimusten suorittaminen sitäkin välttämättömämpää; muussa tapauksessa he eivät pysty yhdistämään teoriaa käytäntöön. »Ken ei ole tutkinut, hänellä ei ole oikeutta puhuaakaan!» Vaikka joku on pilkannutkin tätä lausetta, pitäen sitä »ah-taan empirismin» ilmauksena, en nytkään kadu sanojani; enkä ole vain katumatta, vaan olen edelleenkin lujasti vakuuttunut siitä, että ellei ole tutkinut asiaa, ei pidä myöskään vaatia itselleen oikeutta mielipiteensä lausumiseen. Hyvin monet lähtevät suinpäin, »tuskin kärryiltä alas astuttuaan», kirkuen tuomitsemaan ja määräälemään kaikkea, esittämään mielipiteitään, arvostelevaan ja morkkaamaan kaikkea ja kaikkia; sellaiset ihmiset kärsivät käytännössä poikkeuksetta romahduksen, sillä tuollainen järkeily ja arvostelu, joka ei perustu huolelliseen tutkimukseen, ei ole mitään muuta kuin tyhmiä jaarittelua. Vahinko, jonka sellaiset »kaikkein korkeimmat valtuutetut» ovat tuottaneet puolueellemme, on arvaamatoman suuri, ja sellaisia kaikkialla olevia »kaikkein korkeimpia valtuutettuja» meillä on yllin kyllin. J. V. Stalin on oikeassa sanoessaan: »... teoria tulee tarkoituksettomaksi, ellei se

liity vallankumoukselliseen käytäntöön», ja oikeassa hän on tietysti myös sanoessaan, että »käytäntö muuttuu sokeaksi, ellei se valaise tietään vallankumouksellisella teorialla». »Ah- taasta empirismistä» voidaan syyttää vain sokeita, lyhytnä- köisiä käytännönmiehiä, jotka eivät huomaa tulevaisuuden- näköaloja.

Omalta kohdaltani tunnen nyt kipeää tarvetta tutkia yksi- tyiskohtaisesti Kiinaa ja muita maailman maita. Selitys tähän on siinä, että tietoni kummaltakin alalta ovat yhä vielä aivan riittämättömiä. En voi mitenkään väittää, että minulle on kaikki tunnettua ja että toiset eivät tiedä mitään. On yhdessä kaikkien puolueovereiden kanssa opittava joukoilta, oltava kuten aikaisemminkin niiden vaatimaton oppilas — sellainen on vilpitön toivomukseni.

JÄLKILAUSE

(19. huhtikuuta 1941)

Kansalaissodan kymmenvuotiskauden kokemus on se kan- nustin, johon meidän on kaikkein hyödyllisintä ja läheisintä turvautua käydessämme nykyistä sotaa japanilaisia anastajia vastaan. Tämä koskee kuitenkin vain kysymystä, miten on pi- dettävä yhteyttä joukkoihin ja miten niitä on mobilisoitava taisteluun vihollista vastaan, mutta ei koske taktillisen lin- jan kysymyksiä. Puolueen taktillinen linja eroaa nykyisin peri- aatteellisesti menneisyydessä noudatetusta linjasta. Menneisyy- dessä taistelimme tilanherroja ja vastavallankumouksellista porvaristoa vastaan, mutta nykyisin me liittoudumme kaikkien niiden tilanherrojen ja porvariston edustajien kanssa, jotka eivät vastusta japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa. Jo se seikka, että kymmenvuotisen kansalaissodan kaudella

ei noudatettu erilaista politiikkaa toisaalta taantumukselliseen hallitukseen ja taantumukselliseen puolueeseen nähden, jotka suorittivat meitä vastaan aseellista hyökkäystä, ja toisaalta kaikkiin niihin meidän valta-alueillamme asuviin väestökerroksiin nähden, jotka olivat luonteeltaan kapitalistisia — jo sekin oli väärin. Väärin oli myös se, ettei noudatettu erilaista politiikkaa taantumuksellisen hallituksen ja taantumuksellisen puolueen keskuudessa esiintyneisiin erilaisiin ryhmittymiin. Siihen aikaan toteutettu »pelkän taistelun» politiikka kaikkiin yhteiskuntakerroksiin, paitsi talonpoikaistoon ja kaupunkien pikkuporvariston alimpiin kerroksiin nähden, oli epäilemättä virheellistä. Mitä agraarivallankumoukseen tulee, niin oli virheellistä luopua kymmenvuotisen kansalaissodan ensimmäisessä ja toisessa vaiheessa noudatetusta oikeasta politiikasta¹ — maan jakamisesta tilanherroille yhtäläisesti talonpoikien kanssa, jotta he olisivat saaneet tehdä maataloustyötä, eivätkä olisi muuttuneet kodittomiksi kulkureiksi ja rosvoiksi, yleisen järjestyksen häiritsijöiksi. Nyt täytyy puolueen politiikan olla toisenlaista. Me emme voi hyväksyä »pelkän taistelun ja yhtymisestä kieltäytymisen» politiikkaa (jota tšentuhsiulaiset harjoittivat vuonna 1927); me tarvitsemme politiikkaa, joka tarkoittaa yhtymistä kaikkiin japanilaista imperialismia vastustaviin yhteiskuntakerroksiin, yhteisrintamapolitiikkaa niiden kanssa.

Mutta samalla on taisteltava niitä näiden yhteiskuntakerrosten keskuudessa esiintyviä horjuvia aineksia vastaan, jotka ovat taipuvaisia antautumaan viholliselle, samoin kommunisteja ja kansaa vastaan esiintyviä taantumuksellisia aineksia vastaan; tällöin on sovellettava erilaisia taistelumuotoja näiden aineiden horjuvuuden ja taantumuksellisuuden asteesta riippuen. Meidän nykyinen politiikkamme on kaksipuolista politiikkaa, johon sisältyy sekä »yhtyminen» että »taistelu». Työsuhteiden alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka tähtää toi-

saalta työläisten elinehtojen parantamiseen mahdollisuuksien puitteissa, mutta toisaalta ei estä kapitalismia kehittymästä järkevällä pohjalla. Maatalouden alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka yhtäältä vaatii tilanherralta vuokramaksun ja lainauskoron alentamista, mutta toisaalta velvoittaa talonpojan maksamaan tämän alennetun vuokramaksun ja lainauskoron. Valtiollisten oikeuksien alalla se on kaksipuolista politiikkaa, joka yhtäältä takaa kaikille japanilaisia anastajia vastaan käytävää sotaa kannattaville tilanherroille ja kapitalisteille yhtäläiset henkilökohtaiset, valtiolliset ja omistukselliset oikeudet kuin työläisille ja talonpojillekin, mutta toisaalta suuntautuu mahdollisten vastavallankumouksellisten tekojen ehkäisemiseen tilanherrojen ja kapitalistien taholta. On kehitettävä sekä valtion taloutta että osuuskunnallista taloutta; nykyisin ei ensisijainen merkitys maaseudun tukialueiden taloudessa kuitenkaan vielä kuulu valtion taloudelle, vaan yksityistaloudelle, ja tämän vuoksi on annettava ei-monopolistiselle pääomalle mahdollisuus kehittyä japanilaista imperiaalisuutta ja puolifeodaalista järjestystä vastaan käytävän taistelun etua silmällä pitäen. Tämä on kaikkein vallankumouksellisinta politiikkaa Kiinalle nykyisenä aikana. Olisi epäilemättä virhe esiintyä tätä politiikkaa vastaan ja häiritä sen toteuttamista. On tiukasti ja päättävästi vaalittava kommunistisen puolueen jäsenten aatteellista puhtautta ja samalla suojeltava niitä yhteiskunnan taloudessa toimivia kapitalistisia aineksia, jotka voivat olla hyödyllisiä; niille on suotava mahdollisuus kehittyä järkevällä pohjalla. Näiden molempien tehtävien täyttäminen japanilaisia anastajia vastaan käytävän sodan kaudella, demokraattisen tasavallan rakentamisen kaudella, on meille yhtäläisesti välttämätöntä. Tällä kaudella ei ole poissa se mahdollisuus, että jokin osa kommunistisen puolueen jäsenistä rappeutuu porvariston vaikutuksesta ja että porvarillinen ideologia tunkeutuu puolueen riveihin; tä-

män vuoksi meidän täytyy taistella aatteellisen rappeutumisen ilmiötä vastaan puolueen keskuudessa. Ei pidä kuitenkaan langeta siihen virheeseen, että taistelu porvarillisen ideologian puolueeseen tunkeutumista vastaan viedään talouselämän alalle ja esiinnyttään kapitalistisia aineksia vastaan taloudessa. Meidän täytyy selväpiirteisesti erottaa nämä kaksi alaa toisistaan. Kiinan Kommunistinen puolue toimii mutkikkaassa tilanteessa, ja puolueen jokaisen jäsenen, varsinkin jokaisen johtavan puoluetyöntekijän, täytyy karaista itseään tullakseen marxilaisen taktiikan tuntemuksella aseistuneeksi soturiksi. Yksipuolisesti ja alkeellisesti asioita katseltaessa ei vallankumousta voida viedä voittoon.

Huomautuksia

¹ Kymmenvuotisen kansalaissodan ensimmäinen kausi, josta tässä puhutaan, kesti vuoden 1927 lopusta vuoden 1928 loppuun ja sitä nimitetään tavallisesti Tsingkangšanin kaudeksi. Toinen vaihe kesti vuoden 1929 alusta vuoden 1931 syksyyn, ts. punaisen keskustukialueen perustamishetkestä kolmannen vastasotaretken voitokkaaseen päättämiseen saakka. Kolmas kausi kesti vuoden 1931 alusta vuoden 1934 loppuun, ts. kolmannen vastasotaretken voitokkaasta päättymisestä Tsunjissa (Kueitšoun maakunnassa) pidettyyn KKP:n Keskuskomitean Poliittisen toimikunnan neuvottelukokoukseen saakka. Tsunjin neuvottelukokous tammikuussa 1935 teki lopun puolueessa vuodesta 1931 alkaen vallinneesta »vasemmisto»-opportunistisesta linjasta ja palautti puolueen oikealle tielle.